

**REKOLEKCJE INFORMACYJNE NA TEMAT KONSEKROWANEGO
DZIEWICTWA PRZEŻYWANEGO W ŚWIECIE**
CENTRUM DIECEZJALNE KRZYŻA ŚWIĘTEGO, LA CROSSE, WISCONSIN, USA
SOBOTA, 14 LIPCA 1997

(*Informational Retreat, Consecrated Virginity lived in the World* - konferencja rekolekcyjna biskupa R. L. Burke*)

1. Celem moim jest refleksja nad pewnymi podstawowymi pytaniami dotyczącymi powołania do dziewictwa konsekrowanego przeżywanego w świecie.

Dziewictwo konsekrowane przeżywane w świecie zostało zainspirowane przez Ducha Świętego w Kościele od samych jego początków. Jest to ogromnie poważany i delikatny dar, który powinien być pielęgnowany i strzeżony w swej integralności. Tylko przez jasne zrozumienie podstaw tego powołania możemy prawdziwie w pełni uszanować i pielęgnować powołanie do dziewictwa konsekrowanego.

2. Jak wiecie, Kościół rozróżnia trzy stany życia: laikat (laypersons), osoby konsekrowane (consecrated persons) i duchowieństwo (clergy). W tych stanach istnieją różne powołania. Laicy są powołani do życia małżeńskiego albo do dobrowolnie podjętego życia samotnego. Osoby konsekrowane są powołane do życia monastycznego, eremickiego, dziewictwa konsekrowanego, apostołskiego życia zakonnego, kontemplacyjnego życia zakonnego albo konsekrowanej świeckości. W obrębie życia konsekrowanego ma miejsce rozwój nowych form, które jeszcze muszą być wypróbowane i jaśniej określone. Duchowni mają powołanie, by być diakonami, kapłanami lub biskupami.

Stan życia określa formę życia poszczególnych uczniów Chrystusa. W tym sensie każdy stan życia opiera się na konsekracji, darze Ducha Świętego, który kształtuje życie chrześcijanina na wzór Chrystusa. W posynodalnej adhortacji apostołskiej *Vita consecrata* Ojciec Święty Jan Paweł II daje następujące podsumowanie różnych form w każdym ze stanów życia w Kościele:

Dla misji *wiernych świeckich*, którzy mają „szukać Królestwa Bożego, zajmując się sprawami świeckimi i kierując nimi po myśli Bożej”, odpowiednim fundamentem jest konsekracja przez chrzest i bierzmowanie, wspólna wszystkim członkom Ludu Bożego. Szafarze pełniący *posługę święceń* otrzymują oprócz tej konsekracji podstawowej także konsekrację w sakramencie święceń, aby kontynuować w czasie posługę apostołską. *Osoby konsekrowane*, które obierają drogę rad ewangelicznych, otrzymują nową i specjalną konsekrację, która co prawda nie jest sakramentalna, ale zobowiązuje je do naśladowania – przez praktykę celibatu, ubóstwa i posłuszeństwa – tej formy życia, jaką sam Jezus przyjął i dał za wzór uczniom. Choć te różne kategorie członków Kościoła objawiają jedyną tajemnicę Chrystusa, to charakterystyczną, lecz nie wyłączną cechą laikatu jest świeckość, pasterzy – służebność, zaś osób konsekrowanych szczególne upodobnienie do Chrystusa czystego, ubożego i posłusznego. (nr 31d)

Forma życia dziewic konsekrowanych żyjących w świecie stanowi głębsze przyłgnięcie do Zbawiciela, naszego Pana Jezusa Chrystusa. Jest to najgłębsze zjednoczenie z Nim, które znajduje odbicie w starożytnym tytule dawanym dziewczicom konsekrowanym: „oblubienica Chrystusa”. Słyszymy echo tego w pięknej anyfonie Obrzędu konsekracji:

Zostałam poślubiona Temu, któremu aniołowie służą,
którego piękno podziwiają słońce i księżyc. (nr 29)

W naszych czasach powołanie do dziewictwa konsekrowanego przeżywa nowy rozkwit, w miarę jak coraz więcej kobiet przychodzi do swych biskupów diecezjalnych po pomoc w zrozumieniu i przyjęciu swego życiowego powołania. Jest to zjawisko przynoszące nową żywotność, odnowienie wiary, nadziei i miłości dla całego Kościoła. W odniesieniu do docenionego na nowo dziewictwa konsekrowanego Ojciec Święty pisze w *Vita consecrata* następująco:

Radością i nadzieją napawa fakt, że znów rozkwita dziś *starożytny stan dziewic Bogu poświęconych*, którego istnienie w chrześcijańskich wspólnotach jest poświadczane od czasów apostołskich. Dziewice konsekrowane przez Biskupa łączą się szczególną więzią z Kościołem lokalnym, któremu służą z poświęceniem, chociaż pozostają w świecie. Żyjąc osobno lub wspólnie z innymi, są *szczególnym eschatologicznym wizerunkiem niebiańskiej Oblubienicy i przyszłego życia*, w którym Kościół zazna wreszcie pełni miłości do Chrystusa-Oblubieńca. (nr 7a)

3. Jak w pierwszych wiekach życia Kościoła, w których stan dziewic miał swe początki, tak i dzisiaj życie w dziewictwie konsekrowanym jest przeżywane głównie pośród świata.

Chociaż konsekrowane zakonnice mogą także otrzymać konsekrację do życia dziewiczego, ich konsekracja jest głęboko związana z profesją zakonną i jest przeżywana wewnątrz pierwotnego dla nich powołania, którym jest życie zakonne (por. *Konsekracja do życia w dziewictwie* nr 7). Dziewictwo konsekrowane stanowi także odrębne i właściwe powołanie, które jest przeżywane jako pierwotne powołanie dla konsekrowanej dziewczyny żyjącej w świecie.

Dziewica konsekrowana żyjąca w świecie kocha Boga i bliźniego niepodzielnym sercem tej, która oczekuje przyszłego życia. Powszechnie prawo Kościoła mówi:

...wyrażając święty zamiar gruntowniejszego naśladowania Chrystusa,
[dziewice] są Bogu poświęcone przez biskupa diecezjalnego według
zatwierdzonego obrzędu liturgicznego, zostają zaślubione mistycznie
Chrystusowi, Synowi Bożemu, i przeznaczone na służbę Kościołowi.
(kan. 604.1)

Dla dziewczyny konsekrowanej bliższe przyłgnięcie do Pana naszego Jezusa Chrystusa wyraża się w jej codziennych zajęciach.

Oznaki właściwe konsekracji wskazują na poważanie, w jakim ma Kościół konsekrację dziewic żyjących w świecie. Przy konsekracji może być dany i welon, i obrączka, ale musi być dana obrączka. Zarówno welon, jak obrączka oznaczają zaślubiny dziewczyny konsekrowanej z Chrystusem, jednak obrączka jaśniej wyraża zjednoczenie serca dziewczyny konsekrowanej z Najświętszym Sercem Zbawiciela.

Welon, który może być nałożony podczas liturgii, nie jest częścią habitu właściwego dla tych osób konsekrowanych, które są osobami zakonnymi lub pustelnikami, i dlatego są wyłączeni ze świata. Jest to raczej welon narzeczonej z obrzędu ślubnego, symbolizujący zjednoczenie i wierność miłości oblubienicy Chrystusa do jej Oblubieńca.

Czasami zdarza się, że myli się życie dziewic konsekrowanych żyjących w świecie z konsekrowanym życiem pustelniczym, które polega na wyłączeniu pustelnika czy pustelniczy ze świata. Ponieważ dziewice konsekrowane żyją w świecie, habit nie jest odpowiedni dla ich powołania, podobnie jak zakonny tytuł „siostry”. Natomiast pustelniczy noszą prosty habit określony w ich regule życia i przyjmują tytuł „brata” lub „siostry”.

Co do używania tytułu albo inicjałów tytułu po nazwisku, pustelniczy często określają się tytułem swej pustelni, albo – jeśli grupa pustelników wybrała jako typ życia anachoretycznego życie w bliskim sąsiedztwie – tytułem swej wspólnoty. Jednak dla dziewic konsekrowanych używanie tytułu lub inicjałów jest niewłaściwe, gdyż ich konsekracja jest przeżywana całkowicie w świecie.

Nie oznacza to, że konsekracja dziewicy żyjącej w świecie jest ukryta, jak konsekracja członków instytutów świeckich. Konsekracja dziewicy żyjącej w świecie jest w oczywisty sposób publiczna. Dziewica konsekrowana jest rozpoznawana jako taka dzięki celebracji Obrzędu konsekracji, a także dzięki obrzędzie danej jej w czasie tego obrzędu, podobnie jak rozpoznaje się mężatki.

Wręczenie księgi Liturgii Godzin w czasie konsekracji oznacza, że życie dziewicy konsekrowanej ma doniosłe znaczenie dla całego Kościoła. Dziewica konsekrowana za swą własną przyjmuje codzienną modlitwę Kościoła dla zbawienia świata. Z powodu swego ścisłego zjednoczenia ze Zbawicielem, dziewica konsekrowana w naturalny sposób jest prowadzona ku temu, by służyć Jego Ciału, którym jest Kościół, po pierwsze i przede wszystkim przez modlitwę, ale także przez specjalną służbę biskupowi diecezjalnemu, który przyjął jej konsekrację, lub w diecezji którego mieszka. Modlitwa Liturgii Godzin i szczególne posługi w Kościele w żaden sposób nie wyłączają dziewicy konsekrowanej ze świata, ale raczej jednoczą ją coraz bardziej ze światem w jej pragnieniu zbawienia dla świata, zgodnie z planem Bożym.

Szczególne służba Kościołowi jest tu ofiarowana z wnętrza świata. Chociaż może ona z pewnością przyjąć formę posługi wynagradzanej materialnie, jest zwykle pełniona w formie szczególnej służby biskupowi diecezjalnemu lub diecezji – darmowo, jako wyraz całkowitego zjednoczenia dziewicy konsekrowanej z Chrystusem, którego Ciałem jest Kościół.

W tym aspekcie dobrze jest zastanowić się nad doczesnymi warunkami życia dziewic konsekrowanych. Ponieważ dziewictwo konsekrowane jest powołaniem przeżywanym w świecie, dziewica konsekrowana, być może z pomocą doradcy, musi zabezpieczyć swe własne utrzymanie i świadczenia socjalne. Przed konsekracją biskup diecezjalny powinien upewnić się, że kandydatka ma jakiś plan odnośnie zaspokojenia swych doczesnych potrzeb. Chociaż dziewica konsekrowana z pewnością usiłuje naśladować ubóstwo Chrystusa ze względu na swą bliższą identyfikację ze Zbawicielem, nie składa ona ślubu ubóstwa w instytucie zakonnym, który przejąłby odpowiedzialność za jej utrzymanie i otrzymywane świadczenia socjalne. Nie przekazuje ona również zarządzania swym doczesnym majątkiem, jak to czyni konsekrowany pustelnik. Ważne jest, by biskup diecezjalny i kierownik duchowy podkreślali wobec dziewicy konsekrowanej konieczność roztropnego wykorzystania jej doczesnych środków.

Co do swej służby dla Kościoła, dziewica konsekrowana ma szczególną relację zarówno względem małżeństw, jak i kapłanów. Odnośnie związku dziewictwa konsekrowanego z małżeństwem *Katechizm Kościoła Katolickiego* mówi:

Szacunek dla dziewictwa ze względu na Królestwo i chrześcijańskie rozumienie małżeństwa są nierozdzielne i wzajemnie się uzupełniają.
(nr 1620) [W tekście angielskim pomyłkowo użyto zamiast numeru akapitu - numeru zawartego w nim odsyłacza do akapitu 2349 - przyp. tłum.]

W życiu dziewicy konsekrowanej małżonkowie znajdują siłę i wsparcie dla czystego życia według swego własnego powołania, zachowując jedność i wierność charakterystyczną dla miłości małżeńskiej. Widzą oni także w życiu dziewicy konsekrowanej ostateczny cel miłości przeżywanej według ich powołania małżeńskiego, zbawienie oblubienicy, pełne zjednoczenie z Bogiem w życiu wiecznym w niebie.

Ze względu na więź duchową z biskupem diecezjalnym, dziewica konsekrowana ma również szczególne odniesienie do kapłanów, którzy są współpracownikami biskupa. Dziewica konsekrowana będzie widzieć w kapłanie sakramentalny znak Chrystusa Dobrego Pasterza, Głowy Ciała - Kościoła. Jej zjednoczenie serca ze Zbawicielem będzie się dlatego wyrażać w zjednoczeniu serca z powołaniem wyświęconych kapłanów. Wyświęcony kapłan ze swej strony będzie widział w dziewicy konsekrowanej znak Kościoła, za który oddaje swe życie oraz ostateczny cel swej służby – zbawienie dusz.

4. Ponieważ konsekracja do życia w dziewictwie jest prawdziwym powołaniem w Kościele, przynależnością do stanu osób konsekrowanych, jest ona ostateczna, jej celem i zamierzeniem jest życie w doskonałej powściągliwości ofiarowanej Bogu na Jego chwałę i dla zbawienia świata. Proponowana w Obrzędzie konsekracji homilia stwierdza:

Ich konsekracja pobudza je, aby zgodnie ze swoim stanem gorliwiej starały się o rozszerzenie Królestwa Bożego i o przepełnienie duchem chrześcijańskim spraw doczesnych.

Przygotowanie do konsekracji musi dlatego być analogiczne do przygotowania do przyjęcia innych stanów życia w Kościele.

Kandydatka do konsekracji powinna być pod opieką kierownika duchowego przez znaczny okres czasu, aby z pomocą kierownika duchowego prawdziwość jej powołania do życia w dziewictwie mogła zostać wypróbowana. Podobnie i dziewica konsekrowana będzie potrzebować ciągłej pomocy kierownika duchowego, aby przepiękny skarb, jaki otrzymała, nie został zniszczony przez pychę.

Jakie są elementy formacji duchowej dziewicy konsekrowanej? Wymienia je proponowana homilia z Obrzędu konsekracji:

Dusze poświęcone Bogu posilajcie Ciałem Chrystusa, umacniajcie postami (w tekście angielskim: *by self-denial*, zaparciem się siebie – przyp. tłum.), pokrzepiajcie przez czytanie słowa Bożego, nieustanną modlitwę i uczynki miłosierdzia.

Proponowana homilia przechodzi do zalecenia modlitwy o rozszerzenie się Ewangelii i o jedność wszystkich chrześcijan, o pomyślność dla małżonków, a także za odrzuconych.

Konsekracja do życia w dziewictwie obejmuje intencję wieczystości, wiernej miłości do Boga i Kościoła. Dlatego wskazówki poprzedzające Obrzęd tak mówią odnośnie wymagań stawianych kandydatce do konsekracji:

Do konsekracji można dopuszczać dziewice żyjące w świecie, które: ...

b) według ogólnej opinii przez swój wiek, roztropność i obyczaje dają rękojmię, że wytrwają w życiu czystym i poświęconym Kościołowi i bliźnim. (nr 5)

Przed konsekracją kandydatka powinna żyć przez kilka lat cichym życiem celibatu. Czystość czy doskonała powściągliwość może być podjęta tylko przed kandydatkę, która dojrzewała przez kilka lat.

Jedną ze szczególnych dziedzin, która wymaga uwagi, jest formacja przed i po konsekracji do życia dziewiczego w świecie. Tylko przez właściwą formację przed konsekracją kandydatka może zrozumieć i przyjąć powołanie, do którego Bóg ją wzywa. Podobnie stała

formacja, podobna do tej, którą przechodzicie dzisiaj jako grupa, odnawia konsekrację i umacnia ją w życiu poszczególnych dziewic.

5. Konsekracja do życia dziewiczego w świecie nie wymaga reguły życia właściwej dla instytutów zakonnych czy pustelników, którzy przez swą konsekrację zostają wyłączeni ze świata. Czasami w komentarzach kanonicznych na temat dziewictwa konsekrowanego, powołanie do dziewictwa konsekrowanego jest omawiane wspólnie z powołaniem do życia eremickiego. Następnie niewiele myśląc przypisuje się wymaganie reguły życia, które jest istotne dla pustelników, także dziewicom konsekrowanym. Lecz ponieważ dziewictwo konsekrowane jest przeżywane w zwykłych okolicznościach życia w świecie, reguła życia jako taka nie jest tu właściwa.

Dziewica konsekrowana musi wypełniać rozkład dnia biorący pod uwagę jej świeckie obowiązki związane z pracą i domem. Jej dzień z tego względu o wiele bardziej przypomina dzień kobiety zamężnej albo decydującej się na życie samotne. Jej konsekracja jednak prowadzi ją do uświęcenia każdego momentu dnia przez naśladowanie naszego Pana Jezusa Chrystusa, ubogiego, czystego i posłusznego.

Dziewica taka musi troszczyć się o posilanie swej konsekracji codzienną modlitwą, szczególnie Liturgią Godzin, a jeśli to możliwe, codzienną modlitwą przed Najświętszym Sakramentem. Podobnie modlitwa różańcowa jest ważnym elementem rozkładu dnia dziewicy konsekrowanej. Żyjąc w świecie, dziewica konsekrowana może potrzebować z dnia na dzień zmian konkretnej pory na te ćwiczenia duchowe, ale nada im szczególną ważność w swym życiu, ponieważ są one źródłem inspiracji i mocy do życia według zobowiązań jej konsekrowanego stanu i jej szczególnego powołania dziewicy żyjącej w świecie.

6. Prośbę dziewicy o konsekrację przyjmuje biskup diecezjalny. Biskup diecezjalny sprawuje uroczysty Obrzęd konsekracji. Wymagane uczestnictwo biskupa diecezjalnego wskazuje na szczególny szacunek, jakim dziewictwo konsekrowane jest otoczone w Kościele i na szczególną więź dziewicy konsekrowanej z Kościołem lokalnym, któremu ma służyć.

Szczególna więź dziewicy konsekrowanej z Kościołem diecezjalnym jest widoczna także w przedstawieniu kandydatki do konsekracji biskupowi diecezjalnemu przed dniem konsekracji. Wstęp do Konsekracji dziewic dla kobiet żyjących w świecie stwierdza:

W oznaczonym dniu, poprzedzającym obrzęd konsekracji, lub przynajmniej w przeddzień, dziewice mające przyjąć konsekrację przedstawiają się biskupowi, który jako pasterz i ojciec diecezji odbędzie z nimi rozmowę.

Po konsekracji dziewica konsekrowana będzie się starać regularnie spotykać ze swym biskupem diecezjalnym, może co sześć miesięcy, albo przynajmniej raz do roku, tak by biskup diecezjalny mógł pielęgnować i podtrzymywać święty zamiar i cel dziewicy konsekrowanej.

Rozmowa duchowa między dziewicą konsekrowaną a biskupem diecezjalnym powinna poruszać istotne elementy konsekracji oraz troszczenie się i ochronę łaski konsekracji. Dobrym punktem odniesienia będzie sam Obrzęd konsekracji, zapewni on punkt wyjścia dla ważnej duchowej rozmowy dziewicy konsekrowanej ze swoim biskupem.

Jest ważne, aby biskup diecezjalny rozumiał dobrze więź duchową, którą obrzęd konsekracji zawiązuje między nim a dziewicą konsekrowaną. Od najwcześniejszych czasów Kościoła stan dziewic miał zawsze szczególną więź z biskupem diecezji. Święty Jan Chryzostom pisze nieco więcej o więzi biskupa diecezji z taką dziewicą w swych *Sześciu księgach o kapłaństwie*.

W razie powstania wątpliwości, byłoby dobrze zwrócić się z nimi do Stowarzyszenia Dziewic Konsekrowanych Stanów Zjednoczonych, a wtedy Loretta Matulich [ówczesna

przewodnicząca tego Stowarzyszenia – przyp. tłum.] albo ja sam moglibyśmy pomóc w ich wyjaśnieniu biskupowi diecezjalnemu i danej osobie.

7. Większość biskupów diecezjalnych ma wikariusza lub delegata do spraw zakonnych. Celem urzędu wikariusza lub delegata jest pomoc biskupowi diecezjalnemu we wzajemnych kontaktach z członkami instytutów życia konsekrowanego. W przeszłości taki wikariusz czy delegat miał do czynienia prawie wyłącznie z zakonnikami i zakonnice. W niektórych diecezjach, na przykład w mojej, jest dyrektor biura do spraw życia konsekrowanego, który pomaga mi w kontaktach ze wszystkimi członkami rozmaitych instytutów życia konsekrowanego. Jest to, jak sądzę, lepsze rozwiązanie, ze względu na obecnie uznawane różne formy życia konsekrowanego ze swymi odrębnymi elementami.

Powstaje pytanie odnośnie tego, czy kontakt dziewicy konsekrowanej z jej biskupem ma się odbywać za pośrednictwem wikariusza albo delegata dla osób zakonnych. Jeżeli ten wikariusz czy delegat zna tylko apostolskie i kontemplacyjne życie zakonne, nie będzie w stanie udzielić właściwych rad dziewicy konsekrowanej, która nie jest zakonnice. Jeśli jednak ten wikariusz czy delegat zna różne formy życia konsekrowanego, wówczas będzie właściwe kierować do niego pytania i uwagi dotyczące dziewictwa konsekrowanego.

W każdym przypadku rozmowa z biskupem co sześć miesięcy powinna być osobista i bezpośrednia, to jest bez pośrednictwa strony trzeciej. Jest obowiązkiem biskupa diecezji znać i osobę, i sytuację tej, którą Bóg konsekrował do życia w wieczystej powściągliwości i miłości do Chrystusa i Jego Kościoła. Ta znajomość powstaje tylko przez regularne spotkania z biskupem diecezjalnym. Będzie dobrze dla dziewicy konsekrowanej, jeśli zaproponuje porządek spraw, jakie miałyby być omówione. Oczywiście, będą one obejmować istotne elementy powołania do życia konsekrowanego, a szczególnie do dziewictwa konsekrowanego przeżywanego w świecie.

W tym względzie ważne jest, aby jeśli dziewica konsekrowana zmienia diecezję zamieszkania, powiadomiła o tym swego biskupa diecezjalnego, a także biskupa diecezji, w której ma zamiar zamieszkać. Dobry obyczaj wymaga przedstawienia kopii ważnych dokumentów odnoszących się do konsekracji biskupowi nowej diecezji.

8. Stowarzyszenia dla stanu dziewczyc, o których mowa w Kodeksie prawa kanonicznego (por. kan. 604.2), nie są życiem we wspólnocie, chociaż nie ma powodu, by zabronić zamieszkania razem dwu lub więcej konsekrowanych dziewczyc. Jednakże, ponieważ ich życie jest życiem w świecie, życie wspólnotowe typu monastycznego nie przystaje do życia indywidualnie konsekrowanej dziewczycy.

Stowarzyszenia dziewczyc odnoszą się do utworzenia stowarzyszenia w tym sensie, w jakim utworzyłyście stowarzyszenie wy, dziewczycy konsekrowane żyjące w świecie w Stanach Zjednoczonych. Cel takiego stowarzyszenia jest określony w Kodeksie prawa kanonicznego:

... dla wierniejszego wypełnienia swojego zamiaru oraz dla służby Kościołowi, odpowiadającej ich własnemu stanowi i wykonywanej przy wzajemnej pomocy (kan. 604.2).

Rodzaj działalności i służb, które zorganizowało i prowadzi Stowarzyszenie Dziewic Konsekrowanych Stanów Zjednoczonych jest ukierunkowany dokładnie ku pomocy dziewczycy żyjącym w świecie w pełniejszym zrozumieniu integralności ich powołania życiowego i w służbie Kościołowi, zgodnie z całym ich powołaniem. Jest moją nadzieją, że wasze stowarzyszenie będzie się nadal rozwijać i w ten sposób zapewni ważną posługę informowania i wspierania.

W poszczególnych regionach dziewice konsekrowane żyjące w świecie mogą chcieć zebrać się od czasu do czasu w celu wspólnej modlitwy i wzajemnego utwierdzenia. Będzie dobrze, jeśli taka grupa nawiąże kontakt ze Stowarzyszeniem Dziewic Konsekrowanych Stanów Zjednoczonych, aby służyło to lepszemu porozumieniu i umocnieniu jedności między nami.

Trwają prace nad umieszczeniem Stowarzyszenia Dziewic Konsekrowanych Stanów Zjednoczonych w Oficjalnym Katalogu Katolickim (*Official Catholic Directory*). Wliczenie do tej listy da stowarzyszeniu status prawny, na który ono z pewnością zasługuje.

9. Ponieważ dziewictwo konsekrowane przeżywane w świecie jest publicznym stanem życia w Kościele, obrzęd konsekracji powinien być należycie udokumentowany urzędowym oświadczeniem biskupa diecezjalnego, z wydaniem odpowiedniego zaświadczenia dziewicy konsekrowanej. Jest też ważne, aby biskup diecezji zachował oryginał prośby o konsekrację. Odpowiednie zawiadomienia powinny być przesłane do kościoła, w którym był udzielany chrzest, dla potwierdzenia określonego stanu życia dziewicy konsekrowanej żyjącej w świecie.

10. Jak wspomniano wcześniej, dziewictwo konsekrowane przeżywane w świecie jest publicznym świadectwem w Kościele. Szczególnie w dzisiejszym świecie, w którym jest tak wiele mylnych pojęć na temat ludzkiej seksualności i ludzkiego ciała, ważne jest dla dziewic konsekrowanych, aby dzieliły się z innymi, tak jak potrafią, pięknem ich stanu życia i powołania. Wśród młodych ludzi jest wielkie zapotrzebowanie na takie świadectwo, gdyż wielu z nich widzi pustkę światowego podejścia do ludzkiej seksualności i ludzkiego ciała.

Uważam, że w podobny sposób dziewice konsekrowane mogą być szczególnie owocnym czynnikiem w głębszym zrozumieniu i budowaniu jedności między mężczyznami i kobietami w Kościele i w świecie. Jak wiecie, dzisiejsze społeczeństwo jest naznaczone przez pewne oddalenie, jeśli nie podział, pomiędzy mężczyznami i kobietami. Ukazuje się to na różne sposoby i weszło nawet do liturgii, która winna być źródłem naszej jedności i komunii w Kościele. Modlitwa i przykład konsekrowanej dziewicy żyjącej w świecie da świadectwo najgłębszemu znaczeniu i rzeczywistości powołania i misji kobiety w Kościele.

11. Nasza Święta Matka jest Panną nad pannami. W Jej dziewiczym macierzyństwie dziewica konsekrowana odnajduje znaczenie swego powołania życiowego i wzór życia według wymagań tego powołania. Przez wstawiennictwo Maryi zawsze Dziewicy, dziewica konsekrowana znajduje zarówno inspirację, jak też siłę do codziennego przyjmowania swego powołania do niepodzielnej miłości Boga i bliźniego.

* Biskup Raymond L. Burke był do roku 2008 duszpasterzem dziewic konsekrowanych w USA z ramienia Konferencji Episkopatu